

ARBEIDSRECHTBANK TE IEPER VAN 10 SEPTEMBER 2013

In de zaak van

V. Lore, wonende te 8970 Poperinge, (...)

Eisers

In persoon verschenen, bijgestaan door meester P. V. E. loco meester L. D., advocaten met kantoor te Aalst.

Tegen :

Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, met zetel 1210 Brussel, Sterrenkundelaan 30,

Ter terechtzetting vertegenwoordigd door meester A. U., loco meester D. R., advocaten met kantoor te Gent

1. Procedure

Bij regelmatig verzoekschrift, tijdig neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank te Ieper op 4 januari 2012, tekent eiseres beroep aan tegen de ongunstige beslissing genomen door verweerder in verband met een tegemoetkoming te verkrijgen voor een bijdrage in het factuurbedrag van een hulphond.

Bij brief van 9 augustus 2012 maakte de arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Ieper het dossier over aan de griffie met het oog het bepalen van een rechtsdag.

Bij brief van 23 augustus 2012 heeft de rechtbank partijen uitgenodigd om te verschijnen voor de Arbeidsrechtbank te Ieper op dinsdag 9 oktober 2012.

Ter openbare terechtzitting van 9 oktober 2012 heeft de rechtbank de zaak verwezen naar de bijzondere rol nadat eiseres met akkoord van verweerder uitstel gevraagd had om te concluderen.

Op vraag van partijen d.d. 3 december 2012 heeft de rechtbank de zaak opnieuw gefixeerd op de zitting van 14 mei 2013.

Ter openbare terechtzitting van 14 mei 2013 heeft de rechtbank partijen gehoord in hun middelen en conclusies.

Hierna werden de debatten gesloten.

Het schriftelijk advies van het openbaar ministerie werd opgemaakt door mevrouw Gerda V., eerste substituut-arbeidsauditeur bij de arbeidsrechtbank te Ieper, en neergelegd ter griffie op 24 mei 2013.

Partijen repliceerden niet op het schriftelijk advies van het openbaar ministerie.

De rechtbank heeft de stukken van de rechtspleging, het administratief dossier en de stukken neergelegd door eiseres doorgenomen.

De rechtspleging verliep in het Nederlands overeenkomstig artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

2. Voorwerp van de betwisting.

Bij aanvraag van 6 mei 2008 per post verstuurd op 15 mei 2008 vroeg de toenmalige wettelijke vertegenwoordiger van eiseres aan het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap om te willen tussenkomen in de kosten van een hulphond.

Deze aanvraag werd gestaafd door een Adviesrapport Individuele Materiele Bijstand opgemaakt door het multidisciplinair team van het CAW d.d. 6 augustus 2008.

Op 18 oktober 2011 besliste het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap om geen tegemoetkoming te verlenen voor een bijdrage in het factuurbedrag van een hulphond.

De Bijzondere Bijstandscmissie besliste geen tegemoetkoming te verlenen voor de aankoop van een assistentiehond omdat deze een zeer geringe meerwaarde biedt. De meerwaarde en de gebruiksfrequentie van de assistentiehond staan niet in verhouding tot de kostprijs.

Met deze beslissing kon eiseres niet akkoord gaan zodat zij hiertegen beroep aantekende bij de arbeidsrechtbank te Ieper.

3. Standpunt partijen.

Verweerder meent dat de Bijzondere Bijstandscmissie terecht beslist heeft dat aan de voorwaarden van het artikel 4 van het IMB-Besluit niet voldaan is.

Verweerder verwijst naar het advies van het KOC.

In dit advies staat onder meer het volgende:

"Gezien de leefsituatie van Lore is de nood aan een hulphond beperkt.

Aangezien Lore zelden alleen is kan ze beroep doen op hulp van derden.

De hulphond heeft haar wel een zelfstandiger gevoel.

Wanneer de hulphond bepaalde taken uitvoert moet ze geen hulp vragen aan derden."

Uit dit advies leidt verweerder af dat de meerwaarde van de hulphond actueel beperkt is. De meerwaarde en de gebruiksfrequentie van deze assistentiehond staan niet in verhouding tot de kostprijs.

Eiseres van haar kant geeft een opsomming van de taken waarvoor de ADL-hond een meerwaarde biedt: oprapen van gevallen voorwerpen, aanreiken van voorwerpen, gebruik van schakelaars, het openen van deuren, alarmfunctie, sociale integratie, uitdoen van kledij, autonomie en gedeeltelijke vervanging van omgevingsbediening. Eiseres benadrukt dat de hond zeer veel kleine maar belangrijke taken op zich neemt waardoor haar autonomie toeneemt en haar levenskwaliteit drastisch verbetert. Zij is immers veel minder afhankelijk van derden om zich uit de slag te trekken.

Ook over de gebruiksfrequentie meent eiseres dat deze bewezen is en in verhouding staat tot de kostprijs van een ADL-hond.

Mocht eiseres geen ADL-hond hebben dan zou zij veel meer technische hulpmiddelen nodig hebben die wel in de referentielijsten van verweerder opgenomen zijn en waarvan de meerwaarde en de gebruiksfrequentie niet ter discussie staat, zo ondermeer omgevingsbediening, automatische deuropeners en elektrische rolluiken.

Mocht de ADL-hond wegvallen dan zou eiseres veel meer menselijke assistentie nodig hebben. Eiseres wenst echter een zelfstandiger leven te leiden en streeft naar meer sociale integratie.

Bijgevolg besluit eiseres dat de bestreden beslissing in strijd is met de eigen doelstellingen van verweerder, alsook met het U.N.-verdrag van 13 december 2006 inzake de rechten van personen met een handicap, door België geratificeerd op 1 augustus 2009.

Zij vraagt dan ook aan de rechtbank om het principiële recht op een tegemoetkoming te erkennen, rekening houdend met het feit dat de rechtbank niet bevoegd is om zelf deze tegemoetkoming te bepalen.

4. Beoordeling door de rechtbank.

Eiseres is een 21-jarige vrouw met een zeldzame congenitale neurologische aandoening. Door deze aandoening heeft eiseres geen functie in de onderste ledematen en een sterk verminderde functie van de bovenste ledematen.

Zij is rolstoelgebonden. Verdere prognose is onduidelijk.

Aan eiseres werd door de vzw H. een hulphond genaamd Zero toegewezen om haar toe te laten zelfstandig thuis te zijn met beperkte hulp van derden.

Het betreft een zogenaamde ADL-hond: algemene dagelijkse levensverrichtingen.

De ongunstige beslissing van verweerder is gesteund op het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2001 tot vaststelling van de criteria, voorwaarden en refertebedragen van de tussenkomsten in de individuele materiële bijstand voor de sociale integratie van personen met een handicap (IMB-besluit).

De handicap van eiseres is erkend door verweerder in de zin van artikel 2, 2° van het oprichtingsdecreet.

Voor de individuele materiële bijstand gebeurt de tenlasteneming in toepassing van artikel 16 van het IMB-besluit maximaal voor de waarde van de hulpmiddelen in de refertelijst.

Er kan echter in twee situaties worden afgeweken van voornoemd artikel:

- overeenkomstig artikel 18 van het IMB-besluit kan de persoonlijke bijstandskorf samengesteld zijn uit hulpmiddelen die niet opgenomen zijn in de refertelijst op voorwaarde dat de Bijzondere Bijstandscommissie een gunstige beslissing neemt;
- overeenkomstig artikel 19 van het IMB-besluit kan de tenlasteneming gebeuren voor een bedrag dat hoger is dan het refertebedrag op voorwaarde dat de Bijzondere Bijstandscommissie oordeelt dat het refertebedrag niet volstaat, gelet op de zeer uitzonderlijke zorgbehoefte van de persoon.

In casu wordt de toepassing van artikel 18 van het IMB-besluit gevraagd.

Artikel 18 bepaalt namelijk dat "in afwijking van de bepaling van artikel 16, 2de lid de toegekende persoonlijke bijstandskorf samengesteld kan zijn uit hulpmiddelen die wel voldoen aan de voorwaarden, gesteld in dit besluit, maar die niet in de refertelijst in de bijlage bij dit besluit opgenomen zijn op voorwaarde dat de bij artikel 31 bedoelde commissie een gunstige beslissing neemt".

De ongunstige beslissing van verweerder is gebaseerd op een onderzoek door de bijzondere bijstandscommissie in haar zitting van 30 september 2011 en de overweging dat de assistentiehond een zeer geringe meerwaarde biedt, waarbij deze meerwaarde en de gebruiksfrequentie niet in verhouding staan tot de kostprijs van een assistentiehond.

De rechtbank kan zich niet akkoord verklaren met deze motivering.

Uit het multidisciplinair verslag en uit de verklaringen ter openbare terechtzitting blijkt dat de hulphond aan eiseres een grotere zelfstandigheid biedt.

De hulphond maakt het eiseres mogelijk om zelfstandiger te functioneren. Zij kan commando's geven aan de hulphond die voor haar een aantal taken zal uitvoeren waarvoor zij anders de hulp van derden voor moet vragen.

De zelfredzaamheid van eiseres zal mits de hulp van de hond vergroten waardoor het voor haar mogelijk wordt zoals elke jong volwassene die dat wenst, alleen te wonen.

Eiseres kan aan de hond vragen om de deur voor haar te openen en achter haar te sluiten, haar te helpen bij het uittrekken van haar jas en trui, voorwerpen zoals de telefoon tot bij haar te brengen, op knoppen te drukken en schakelaars te bedienen.

De hond heeft een belangrijke meerwaarde voor eiseres omdat voor de meeste problemen die zij ervaart geen geschikt technisch hulpmiddel bestaat.

Zij kan op elk ogenblik van de dag rekenen op de hulp van haar hond.

Er is ook nog een aspect veiligheid.

Door zijn permanente aanwezigheid kan de hulphond ingeval van nood alarm slaan.

De rechtbank is van oordeel dat de bijstand van een hulphond voor eiseres wegens haar handicap noodzakelijk is voor haar sociale integratie.

Uiteraard betreft het hier een bijkomende uitgave ten opzichte van de uitgaven die een valide persoon moet doen.

De rechtbank is van oordeel dat de bijstand van een hulphond voldoet aan de vereisten van het IMB-besluit van 13 juli 2001: de noodzaak, de gebruiksfrequentie, de werkzaamheid en de doelmatigheid van de bijstand zijn in functie van de handicap van de eiseres.

Bijgevolg oordeelt de rechtbank dat eiseres principieel recht heeft op een tegemoetkoming voor de bijstand van haar ADL-hond.

De rechtbank is niet bevoegd om zelf deze tegemoetkoming te bepalen.

De zaak moet opnieuw naar de Bijzondere Bijstandsc commissie van verweerder toegestuurd worden die dan een nieuwe gemotiveerde beslissing moet nemen, rekening houdend met de bepalingen van dit vonnis.

OM DEZE REDENEN,
DE ARBEIDSRECHTBANK,

rechtsprekende op tegenspraak.

Verwerpt alle verdere en strijdige conclusies als ongegrond.

Verklaart de vordering ingesteld door eiseres ontvankelijk en gegrond zoals hierna bepaald.

Vernietigt de bestreden beslissing van verweerder, genomen op 18 oktober 2011.

Zegt voor recht dat de ADL-hond voor mevrouw Lore V. voldoet aan de voorwaarden van het IMB-besluit van 13 juli 2001 en dat mevrouw Lore V. principieel recht heeft op een tegemoetkoming voor haar ADL-hond.

Beveelt de verzending van het administratief dossier naar de bevoegde diensten van verweerder, meer bepaald naar de Bijzondere Bijstandsc commissie, die het dossier moet beoordelen betreffende de tenlasteneming van de kosten voor deze ADL-hond.

Zegt voor recht dat verweerder een nieuwe gemotiveerde beslissing moet nemen over de tegemoetkoming, rekening houdend met de motivering van dit vonnis en deze beslissing moet ter kennis brengen van eiseres.

Veroordeelt verweerder tot de kosten van het geding.

Vereffent de kosten aan de zijde van partijen niet bij gemis aan concrete begroting van hun kosten.

Dit vonnis werd ondertekend door de rechters die het hebben gewezen en door de griffier.

F. P.
Rechter in sociale zaken-zelfstandige

S. L.
rechter in sociale zaken-
werknemer-arbeider

B. D.

L. R.

Griffier
arbeidsrechtbank

Voorzitter van de

Uitgesproken door de voorzitter van de derde kamer van de arbeidsrechtbank te Ieper, in openbare terechtzitting van dinsdag tien september tweeduizend dertien.

Lasten en bevelen dat alle daartoe gevorderde gerechtsdeurwaarders dit vonnis ten uitvoer zullen leggen;

Dat Onze Procureurs-generaal en Onze Procureurs des Konings bij de rechtbanken van eerste aanleg daaraan de hand zullen houden en dat alle bevelhebbers en officieren van de openbare macht daartoe de sterke hand zullen bieden wanneer dit wettelijk van hen gevorderd wordt;

Ten blijke waarvan dit vonnis is ondertekend en gezegeld met het zegel van de rechtbank;

Voor eensluidende uitgifte afgeleverd aan eisende partij.

Griffie : Arbeidsrechtbank Ieper

De Griffier